

samtidig i virkeligheden styrke det fællesskab, som historien har skabt mellem vore folk og vore lande. Men det kræver en målsætning, som er langt mere ambitiøs end den, vi finder stuvet om i den absolut sidste afdeling af regeringens nye program. Med næsten søvngængeragtig forudsigelighed fortsætter teksten i bunden af regeringsgrundlaget med at bygge på de begrænsninger, grundloven og det eksisterende rigsfællesskabs rammer sætter, på de løftede pegefingre og på ansvarsområder, alt ledsaget af økonomiske forpligtelser, som vi hele tiden har kendt til hudløshed, og som ikke er nødvendige.

I den nordatlantiske gruppe har vi allerede ved hjælp af internationale og uvildige eksperter påvist, at de spærringer, som den danske regering forsøger at sætte op for Færøernes og Grønlands frihed ved hjælp af grundloven, ikke alene er påtvunget os under falske forudsætninger, men også er fuldstændig unødvendige. Hvor er f.eks. det grundlovspoliti, som vil gribe ind og arrestere de danske folketingsmedlemmer, hvis de en skønne dag skulle blive grebet af den samme liberale ånd, som f.eks. Hollands eller New Zealands parlamenter for længst har udviklet? Og hvem forbyder kreativitet i et samarbejde, der bygges oven på den grundlov, som Danmark har udviklet for danskerne og aldrig for os?

Hertil kommer en stadig stigende påvisning af, at hele det økonomiske grundlag for forholdet mellem Grønland og Danmark igen og igen bliver fremstillet, så enhver spindoktor ville blive grøn af misundelse.

Kl. 20.35

Et stadig mere ubønhørligt virkelighedsbillede af monetære strømme på vej ud af Grønland og danske jonglørers forhandlinger af bloktilskudskroner til sydeuropæiske ejendomme trænger sig på. Det truer i disse dage med at ødelægge det ellers så veltilpassede billede af gode danske skatteborgere, der af deres hårdt optjente løn må øse strømme af skattekroner ud i et stort hul til utaknemlige nordatlantiske undersætter. Hvis det billede bliver ødelagt, og sandheden viser sig at være, at de danske skatteborgere faktisk har både glæde og nytte af den økonomi, der skabes via forholdet mellem Grønland og Danmark, kunne det måske være, at vi fremover slip for den slags løftede økonomiske pegefingre, som siden den socialdemokratiske regerings afvisning af Færøernes ønske om selvstændighed har præget de danske regeringer.

Den nordatlantiske gruppe i Folketinget vil sætte lige så hårdt og effektivt ind på at afsløre den rette sammenhæng mellem pengestrømmene mellem Danmark og de nordatlantiske besiddelser, som vi gjorde i spørgsmålet om Grønlands og Færøernes folkeretlige status i sidste samling. Vi vil gøre alt, hvad vi kan for at skaffe et sandt og uvildigt billede af pengestrømmene hen over Nordatlanten, både de synlige og de skjulte.

Forhåbentlig vil vi også med samme kraft som i spørgsmålet om Grønland og grundloven kunne starte en ny diskussion om den virkelige økonomiske sammenhæng mellem vore lande, og hvordan vi i fællesskab og ligeværdighed kommer videre ind i den globale fremtid, hvor paternalistiske attituder som dem, vi ser de sidste krampagtige slags af i regeringsprogrammet, er afløst af: Ammasuuneq, oqartussaaqataaneq, kiffaanngissuserlu – qujanaq! (*Åbenhed, demokrati, frihed – tak!*).

Høgni Hoydal (TF):

Fortidens løsninger rummer ikke fremtidens svar, sagde statsministeren i sin redegørelse, og deri er jeg fuldstændig enig. Globaliseringen er vor tids udfordring, omstillingen fra industri-samfundet i en lovgivende nationalstat, hvor man havde nok i sig selv, til et videnssamfund i en åben verden har i mange år været diskuteret af eksperter og intellektuelle, og det er i dag en politisk virkelighed, der kræver nye svar og nye løsninger.

Statsministerens redegørelse og den største del af regeringsgrundlaget handler også om at sætte sig ambitiøse mål, for at Danmark kan tackle globaliseringsens udfordringer. På de mange sider i regeringsgrundlaget får vi regeringens bud på, hvordan Danmark skal klare sig og udvikle sig indadtil og udadtil i Europa og i verden.

Det er det 21. århundredes spørgsmål, der præger regeringsgrundlaget, og i statsministerens redegørelse blev det bl.a. formuleret sådan, at vi skal gøre op med gammeldags tænkning. På de første 85 sider, hvor der tales om nye mål og globalisering, er det også det 21. århundrede, der præger regeringsgrundlaget, men så kommer vi til side 86, der kaldes »Et moderne rigsfællesskab i pagt med tiden«. Her er tiden måske skruet helt tilbage til det 19. århundrede.

Der er ingen nytænkning her. Der tales om den gamle danske nationalstat inden for grundlovens rammer, og der tales om ordninger, der